

Erfdochter

Erfdochter

Chloe Quinn #1

Stella Dorenhart

Schrijver: Stella Dorenhart
Coverontwerp: Stella Dorenhart
Druk 1: Maart 2026
Druk 2: April 2026
ISBN: 9789403867106
© Stella Dorenhart

DANKWOORD

Dit verhaal had niet kunnen bestaan zonder de mensen om mij heen.

Mijn dochter, die me elke dag laat zien hoe magisch het leven kan zijn.

Mijn familie, die altijd in mij gelooft. En de vrienden die me steunen, aanmoedigen en inspireren. Zonder jullie was dit boek er niet geweest.

Dank aan iedereen die in verhalen gelooft, nieuwsgierig blijft en de moed heeft om anders te zijn. Jullie maken de wereld een stukje mooier.

1

Ik was aan het doodgaan. Niet dramatisch, gewoon langzaam aan het wegwijnen terwijl ik probeerde te doen alsof alles normaal was. Wat best moeilijk is als je in de klas zit en plotseling alle gedachten van je klasgenoten kunt horen.

God, wat is Chloe stil vandaag.

Denkt ze dat die trui haar ook slank maakt? Echt niet.

Waarom kijkt ze zo raar? Alsof ze pijn heeft of zo.

Ik knijp mijn ogen dicht en probeer de stemmen buiten te sluiten. Het helpt niet. Alsof ik met mijn handen een storm probeer tegen te houden. Ze worden alleen maar luider, als een radio die steeds harder wordt gezet tot het pijn doet in je oren.

Het was drie weken geleden begonnen. Eerst gewoon hoofdpijn, het soort hoofdpijn dat je krijgt van te lang naar je telefoon staren of te weinig slaap. Mama had me een pijnstillertje gegeven en gezegd dat ik vroeger naar bed moest. Alsof dat het zou oplossen.

“Stress van school,” had ze gezegd terwijl ze mijn voorhoofd voelde. “Je bent altijd al een beetje gevoelig geweest, Chloe. Dat is niet erg.”

Maar dit is geen stress. Dit is iets anders. Iets wat me bang maakt.

Want naast de hoofdpijn komen er ook dromen. Vreemde, levendige dromen over plaatsen die ik nooit heb gezien. Kristallen steden die in de lucht zweven. Mensen die kunnen vliegen. En altijd, in elke droom, een vrouw met donker haar die naar me roept. En elke keer word ik wakker met het gevoel dat ik haar bijna heb aangeraakt. Een naam die ik niet kan verstaan, maar die toch vertrouwd voelt.

En nu dit. Gedachten lezen. Of tenminste, dat denk ik dat het is.

Chloe ziet er echt ziek uit vandaag.

Dat is Tess’ stem in mijn hoofd. Mijn beste vriendin sinds groep drie, die naast me zit en bezorgd naar me kijkt. Maar haar mond beweegt niet.

“Chloe?” Meneer Smit staat voor mijn tafel, zijn wenkbrauwen opgetrokken in die typische lerarenblik van: let je wel op?

“Sorry, wat zei u?”

“Ik vroeg of je de vergelijking op het bord kunt oplossen.”

Ik staar naar de wiskundeopgaven die voor mij net zo goed Chinees kunnen zijn. Normaal gesproken is wiskunde mijn beste vak. Het is het enige vak waar de wereld zich aan regels houdt. Ik ben altijd degene die haar hand opsteekt, die de antwoorden weet, die andere leerlingen helpt. Maar de laatste weken kan ik me nergens op concentreren. Normaal zou ik dit in mijn slaap kunnen.

“Ik... eh...” begin ik.

Ze is echt raar de laatste tijd, denkt Sanne achter me. Misschien gebruikt ze drugs? Mijn zus zei dat er op school ook kids zijn die pillen verkopen.

“Nee!” flap ik eruit, terwijl ik me omdraai naar Sanne. Ik kan het niet tegenhouden. Het schiet eruit voordat ik erover kan nadenken.

De hele klas kijkt me aan. Dertig paar ogen, allemaal vol vragen. Meneer Smit fronst.

“Nee wat, Chloe?”

Shit. Ik heb hardop gereageerd op Sannes gedachten. Weer. Mijn maag trekt samen. Dit kan niet goed aflopen.

“Nee, ik... ik weet het antwoord niet. Sorry.”

Wat is er toch met haar aan de hand? Denkt meneer Smit terwijl hij me bezorgd aankijkt. Misschien moet ik haar moeder bellen.

“Oké. Let de volgende keer dan beter op.”

Ik knik en probeer me klein te maken in mijn stoel. Nog vijftien minuten. Dan kan ik naar huis en doen alsof dit allemaal niet gebeurt.

Maar het gebeurt wel. En het wordt elke dag erger.

Gisteren hoorde ik de gedachten van de caissière in de supermarkt. Vorige week was het de buschauffeur. En elke keer wordt het duidelijker, luider, moeilijker te negeren.

Misschien word ik gek, denk ik. Misschien is dit hoe een psychose begint.

Ik heb het opgezocht op internet. Schizofrenie. Psychotische episodes. Hallucinaties. Alle symptomen lijken te kloppen. Stemmen horen die er niet zijn. Paranoia. Realiteitsverlies.

Maar dit voelt niet als hallucinaties. Dit voelt echt. Te echt om te negeren.

Chloe kijkt alsof ze gaat overgeven, denkt Kevin voor me.

Denk je dat ze zwanger is? Vraagt Lisa zich af.

“Stop,” fluister ik, mijn handen tegen mijn oren drukkend.

Maar het helpt niet. De stemmen blijven komen, als water door een gebarsten dam.

Ze praat tegen zichzelf. Dat is echt niet normaal.

Misschien moeten we de leraar waarschuwen.

Mijn moeder zegt dat stress rare dingen met je kan doen.

Ze ziet er zo bleek uit. Wanneer heeft ze voor het laatst gegeten?

En dan explodeert mijn hoofd.

Niet letterlijk, maar het voelt wel zo. Pijn schiet door mijn schedel alsof iemand er met een hamer op slaat. Ik grijp mijn hoofd vast en kreun. “Chloe?” Tess kijkt bezorgd naar me en buigt zich naar me toe, alsof ze me wil opvangen. “Gaat het?”

“Ik...” begin ik, maar de pijn wordt erger. Het is alsof iemand mijn hersenen in een bankschroef heeft gezet en die steeds strakker draait. En dan hoor ik het weer, maar nu veel luider dan eerder.

Ze ziet er echt ziek uit. Misschien moet ik de leraar waarschuwen. Maar wat als ze boos wordt? Ze is de laatste tijd zo prikkelbaar. Misschien heeft ze hulp nodig. Professionele hulp.

Dat is Tess’ stem. Maar haar mond beweegt niet. Ze kijkt me alleen maar aan met die bezorgde bruine ogen van haar. Ik wil haar alles vertellen, maar ik krijg geen lucht.

“What the—” fluister ik.

“Chloe Quinn!” Meneer Smit kijkt streng naar me. “Taalgebruik!”

“Sorry,” mompel ik, maar ik kan me niet concentreren op zijn boze blik. Want nu hoor ik iedereen. Alle dertig klasgenoten tegelijk, hun gedachten door elkaar heen als een kakofonie van stemmen.

Waarom doet ze zo raar?

Denk je dat ze drugs gebruikt?

Misschien heeft ze een breakdown.

Ze is altijd al een beetje vreemd geweest.

Mijn tante had ook zo’n fase. Die moest naar een inrichting.

“Stop!” schreeuw ik en spring overeind. Mijn stoel valt achterover met een klap die door het hele lokaal echoot.

De hele klas wordt doodstil. Dertig paar ogen staren naar mij. Zelfs meneer Smit lijkt even van zijn stuk gebracht.

“Ik... ik moet naar de wc,” stamel ik en ren het lokaal uit.

In de gang slaat de kou tegen me aan alsof iemand een deur naar buiten heeft opengezet. Ik leun met mijn rug tegen de muur en probeer mijn benen stil te krijgen. Het tl-licht zoemt boven me, veel te hard. Alsof zelfs het gebouw mee wil praten. Ik slik, maar mijn keel voelt droog als krijt. Mijn hart bonkt zo hard dat ik denk dat het uit mijn borst zal springen. Mijn handen trillen en ik voel zweet op mijn voorhoofd, ondanks de kou. Dit is niet normaal. Dit is echt niet normaal.

Mensen kunnen geen gedachten lezen. Dat bestaat alleen in films en boeken. Niet in het echte leven. Niet bij gewone meisjes van zestien uit Amsterdam-Noord, die zich druk maken om huiswerk, groepsapps en wat ze morgen aantrekken.

Maar hoe kan ik anders verklaren wat er gebeurt? Hoe kan ik anders weten dat Sanne denkt dat ik drugs gebruik? Of dat meneer Smit overweegt mijn moeder te bellen?

Misschien ben ik echt gek, denk ik. Misschien moet ik naar een psychiater.

“Chloe?”

Ik kijk op. Tess staat voor me, haar blonde haar in de war omdat ze me achterna is gerend. Ze heeft haar rugzak nog om, alsof ze zo snel mogelijk het lokaal uit is gevlucht.

“Wat is er aan de hand?” vraagt ze en komt naast me tegen de muur staan.

“Je doet al dagen zo raar.”

Tess en ik kennen elkaar sinds groep drie. We hebben samen onze eerste schooldag gehad, samen leren fietsen, samen onze eerste crush gehad op dezelfde jongen in groep acht. Als er iemand is die ik kan vertrouwen, is zij het wel.

Maar hoe vertel je je beste vriendin dat je denkt dat je gek wordt?

“Ik word gek,” fluister ik.

“Wat? Waarom?”

Ik kijk rond om zeker te weten dat niemand luistert. De gang is leeg, iedereen zit nog in de les.

“Omdat ik dingen hoor. Dingen die mensen denken maar niet zeggen.”

Tess fronst. “Zoals wat?”

“Zoals dat jij je afvraagt of ik drugs gebruik. Net zoals Sanne.”

Haar ogen worden groot. “Hoe weet je dat? Ik heb dat niet gezegd!”

“Precies. Daarom word ik gek.”

We staan een tijdje zwijgend tegenover elkaar. In de verte hoor ik het gemompel van lessen die gewoon doorgaan, van leraren die lesgeven aan leerlingen die geen idee hebben dat mijn wereld net is gekanteld.

“Oké,” zegt Tess uiteindelijk en draait zich naar me toe. Ze lijkt ineens veel ouder dan vanochtend. “Stel dat je niet gek wordt. Stel dat je echt gedachten kunt lezen. Wat dan?”

“Dan ben ik een freak.”

“Of dan ben je bijzonder.”

Ik lach kort. Bijzonder voelt als alleen. “Bijzonder? Tess, ik kan me niet eens concentreren in de klas omdat iedereen zo hard denkt. Hoe is dat bijzonder?”

“Omdat het betekent dat je hierin niet alleen bent.”

“Hoe bedoel je?”

Tess kijkt om zich heen, alsof ze zeker wil weten dat niemand luistert. Ze houdt haar stem laag.

“Mijn oma vertelde me ooit verhalen. Over mensen die... anders waren. Mensen met gaven.”

“Verhalen zijn niet echt, Tess.”

“Misschien niet. Maar wat als ze dat wel zijn?” Ze pakt mijn arm. “Kom mee. Ik wil je iets laten zien.”

“Wat dan?”

“Iets wat mijn oma me heeft nagelaten. Iets wat volgens haar belangrijk is.”

Ik kijk naar de deur van ons lokaal. School voelt ineens heel ver weg.

“En school dan?”

“School wacht wel. Kom.” Ze trekt me mee. “Dit is belangrijker.”

We lopen naar Tess’ huis.

We zeggen bijna niets. Alsof elk woord te veel is, alsof de lucht zelf al vol zit.

Het is een klein rijtjeshuis aan de rand van Amsterdam-Noord, met een kleine voortuin vol bloemen die Tess’ moeder elke zomer opnieuw plant. Nu, in oktober, zijn de meeste bloemen verwelkt, maar er staan nog steeds een paar late rozen die hun best doen om kleur te geven aan de grijze dag.

Tess’ ouders werken allebei, haar vader bij een accountantskantoor, haar moeder als verpleegster in het ziekenhuis. Ze zijn pas laat thuis.

“Wacht hier,” zegt Tess als we binnen zijn, en ze rent naar boven.

Ik ga op de bank zitten en probeer mijn gedachten op een rijtje te zetten.

De woonkamer ziet er precies zo uit als altijd: gezellig rommelig, met foto’s van Tess en haar familie aan de muren en een stapel tijdschriften op de salontafel. Een half opgegeten appel ligt naast de afstandsbediening en er staan nog twee koffiekopjes van het ontbijt.

Normaal. Alles is zo normaal. Maar niets voelt normaal meer.

De klok tikt alsof er niets aan de hand is. Alsof de wereld niet net in tweeën is gescheurd. Ik staar naar die half opgegeten appel. Zelfs die heeft meer rust dan ik.

Waarom kan mijn leven niet gewoon normaal zijn?

Tess komt terug met een oude doos in haar handen. Die ziet eruit alsof hij honderd jaar oud is, gemaakt van donker hout met ingewikkelde versieringen die erin zijn gesneden. Het hout is donkerbruin, bijna zwart, en de patronen lijken mee te bewegen in het licht.

“Dit was van mijn overgrootmoeder,” zegt ze terwijl ze naast me komt zitten. “Oma heeft het aan mij gegeven toen ze vorig jaar stierf. Ze zei dat ik het moest bewaren voor als ik iemand tegenkwam die het nodig had.”

“Wat zit erin?”

“Kijk zelf maar.”

Tess opent de doos met een klik die veel luider klinkt dan hij eigenlijk zou moeten zijn. Het is alsof het geluid door de kamer snijdt.

Er ligt een boek in, oud, met een leren kaft en gouden letters die ik niet kan lezen. Ernaast liggen wat oude foto’s, een paar vreemde munten en iets wat eruitziet als een kristal dat zijn eigen licht uitstraalt.

“Wat is dit allemaal?”

“Verhalen. Over mensen zoals jij.” Tess pakt het boek voorzichtig op, alsof het elk moment uit elkaar kan vallen. “Oma zei dat haar overgrootmoeder dit boek heeft geschreven. Verhalen over mensen die... anders zijn.”

Het boek voelt warm aan als Tess het aan me geeft. De leren kaft is zacht en versleten, alsof honderden handen het hebben vastgehouden. De gouden letters op de voorkant glinsteren, maar ik kan ze nog steeds niet lezen. Ik durf het bijna niet vast te houden, alsof het me zou kunnen bijten.

“Wat staat er op de kaft?”

“Geen idee. Oma kon het ook niet lezen. Maar zij zei dat de juiste persoon het wel zou kunnen.”

Mijn hart slaat een slag over.

Ik sla het boek open. De pagina's zijn geel en bros, bedekt met handgeschreven tekst in dezelfde vreemde taal als op de kaft. Maar terwijl ik ernaar kijk, beginnen de letters te bewegen. Te veranderen. Het is alsof iemand langzaam de focus van een camera bijstelt.

Plotseling kan ik het lezen, alsof de woorden zichzelf vertalen. Mijn adem stukt.

“De Sluierwachters zijn degenen die tussen werelden kunnen reizen. Zij bewaken de grenzen tussen het bekende en het onbekende, tussen het gewone en het magische. Hun gaven manifesteren zich meestal rond de zestiende verjaardag, beginnend met hoofdpijn en vreemde dromen.”

Het voelt alsof iemand mijn dagboek hardop voorleest. En toch staat het hier, in een boek dat ik nog nooit heb gezien. Drie weken hoofdpijn.

Dromen die te echt zijn. Stemmen die niet stoppen.

Ik kijk naar Tess, naar haar vingers om de rand van de doos, naar haar gezicht dat ineens ouder lijkt dan vanochtend.

“Dit... dit staat hier al die tijd,” fluister ik. En het ergste is: een deel van mij is niet eens verbaasd. Alleen... opgelucht.

Mijn hart begint sneller te kloppen.

“Wacht... jij bent toch net zestien geworden?”

“Vorige maand. Zestien.”

“Tess, dit is crazy. Dit kan niet echt zijn.”

“Lees verder.”

Ik weet niet of ik dit wil weten. Maar mijn handen bewegen al. Ik kijk weer naar het boek, mijn vingers licht trillend.

“De eerste tekenen zijn hoofdpijn, vreemde dromen en soms het kunnen horen van gedachten. Naarmate de gaven sterker worden, kunnen Sluierwachters ook emoties voelen, herinneringen zien en uiteindelijk portalen openen tussen dimensies.”

“Portalen?” fluister ik.

“Kijk naar de plaatjes.”

Tess slaat de pagina om. Daar staan tekeningen die zo gedetailleerd zijn dat ze bijna leven. Mensen die door glinsterende poorten stappen. Mensen die vliegen, hun armen gespreid alsof ze vleugels hebben. Mensen die licht uit hun handen laten komen, stralen die de duisternis doorboren.

En in de hoek van de pagina staat een tekening van een kristallen stad die in de lucht zweeft.

Precies zoals in mijn dromen. Dit is geen toeval. Dit kan niet.

“Dit is niet echt,” zeg ik, maar mijn stem klinkt niet overtuigd. “Dit kan niet.”

“Wat als het wel echt is? Wat als er een hele wereld is die je nog niet kent?”

Voordat ik kan antwoorden, hoor ik een geluid buiten. Auto’s. Veel auto’s. En ze stoppen voor Tess’ huis. Mijn hart slaat op hol.

We lopen naar het raam en kijken naar buiten. Drie zwarte SUV’s staan voor het huis. Mannen in donkere pakken stappen uit, hun gezichten ernstig en professioneel. Ze zien eruit als FBI-agenten uit een Netflix-serie, maar dan enger.

“Shit,” fluistert Tess. “Wie zijn dat?”

We kijken elkaar aan, allebei doodsbleek.

Een van de mannen kijkt omhoog naar het raam waar wij staan. Onze ogen ontmoeten elkaar en ik voel mijn bloed bevriezen. Hij heeft ogen die te licht zijn, bijna wit, en zijn glimlach is te perfect.

Hij glimlacht naar me. Het is geen vriendelijke glimlach.

En dan hoor ik zijn stem in mijn hoofd, helder als kristal:

Chloe Quinn. Eindelijk gevonden.

“We moeten hier weg,” zeg ik tegen Tess. “Nu.”

“Waarom? Wat is er—”

Ik grijp haar pols en trek haar mee naar de trap. We stormen naar beneden, twee treden tegelijk.

De voordeur explodeert naar binnen. De klap slaat door de vloer, alsof het huis zelf even schrikt.

Niet alsof iemand hem heeft ingetrapt, maar alsof hij gewoon...

verdamppt. Eén seconde is hij er nog, de volgende seconde is er alleen een gapend gat waar de deur heeft gezeten.

“Rennen!” schreeuwt Tess.

We rennen door de keuken naar de achterdeur. Ik hoor voetstappen achter ons, kalm en methodisch. Ze hebben geen haast. Ze weten dat ze ons zullen vangen.

Tess rukt de achterdeur open en we stormen de tuin in. De lucht is koud en nat en mijn longen branden meteen.

Maar daar staan er al meer. Mannen in zwarte pakken, wachtend alsof ze wisten dat we deze kant op zouden komen. Mijn hoop zakt weg.

“Chloe Quinn,” zegt een van hen, zijn stem kalm en vriendelijk. “Kom met ons mee. We doen je geen pijn.”

“Wie zijn jullie?” roep ik.

“Wij zijn van de Raad. Een organisatie die mensen zoals jij helpt.”

“Mensen zoals ik?”

“Mensen met... gaven.”

Hij steekt zijn hand uit en plotseling voel ik een vreemde kracht die aan me trekt. Niet fysiek, maar iets diepers. Alsof hij probeert mijn ziel naar zich toe te trekken.

“Nee!” schreeuw ik.

En dan gebeurt er iets vreemds.

De lucht om me heen begint te trillen. De grond onder mijn voeten voelt instabiel, alsof hij elk moment kan wegzakken. En plotseling, alsof iemand een gordijn wegtrekt, zie ik iets wat er eerder niet was.

Een scheur in de lucht. Een opening naar... iets anders.

Door de opening zie ik een kristallen stad, precies zoals in mijn dromen. Torens die reiken tot de wolken, hun oppervlak glinsterend in een zon die anders is dan de onze.

En daar, in een tuin vol bloemen die licht geven, staat de vrouw uit mijn dromen.

Ze heeft donker haar dat beweegt alsof er een zachte wind doorheen waait, en ogen die de kleur hebben van diep water. Ze draagt kleren die ik niet herken, maar die prachtig zijn, alsof ze geweven zijn van maanlicht en sterren.

Ze kijkt recht naar me en glimlacht.

“Eindelijk,” hoor ik haar zeggen, hoewel haar mond niet beweegt. Haar stem klinkt in mijn hoofd, warm en vertrouwd. “Ik heb zo lang gewacht.” Maar wie is ze? En waarom wacht ze op mij?

De mannen in zwarte pakken kijken geschokt naar de opening in de lucht. “Onmogelijk,” mompelt een van hen. “Ze kan nog geen portalen openen. Ze is nog niet getraind.”

“Blijkbaar wel,” zegt de vrouw door de opening. Haar stem klinkt nu hardop, melodieus en krachtig. “En nu is ze van mij.”

Ze steekt haar hand naar me uit. “Kom, kind. Kom naar huis.”

“Ik ben al thuis,” zeg ik verward.

“Nee,” zegt ze zacht, haar glimlach warmer. “Maar dat ga je nog ontdekken.”

Ik kijk naar Tess. Mijn beste vriendin staart naar de opening alsof ze een geest ziet. Het boek ligt nog steeds open in haar handen, de pagina's fladderend in een wind die er niet hoort te zijn.

“Kom je mee?” vraag ik.

“Ik... ik kan niet.” Tess kijkt me aan, tranen in haar ogen. “Dit is jouw verhaal, Chloe. Maar ik zal op je wachten.”

“Belooft je dat?”

“Ik belooft het.”

Ik pak Tess' hand en knijp erin. “Dank je. Voor alles. Voor het geloven in me.”

“Chloe,” zegt ze, en ze geeft me het boek. “Neem dit mee. Volgens mij heb je het nodig.”

Ik pak het boek aan. Het voelt warm aan, alsof het leeft.

Dan draai ik me om naar de vrouw in de kristallen stad. Naar de keuze die ik moet maken. Blijven in een wereld waar mannen in zwarte pakken me achtervolgen, of stappen in het onbekende.

“Ik kom,” zeg ik.

En ik stap door de opening, weg van alles wat ik ken, naar een wereld die ik nog moet ontdekken.

Achter me hoor ik een van de mannen vloeken.

“Ze is weg. De Sluierwachter is ontsnapt.”

“Vind haar,” zegt een andere stem, kouder dan de eerste. “De Raad heeft haar nodig.”

Maar ik ben al te ver weg om er nog om te geven. De opening sluit zich achter me met een geluid als zuchtende wind, en ik sta in de kristallen stad uit mijn dromen. De lucht ruikt naar bloemen en iets wat ik niet kan benoemen — iets wat ruikt naar magie.

“Welkom thuis,” zegt de vrouw, en ze legt een hand op mijn schouder.

“Mijn naam is Aurelia. En jij, lieve kind, bent eindelijk waar je hoort.”

“Waar ben ik?” vraag ik, terwijl ik naar de wonderlijke stad om me heen kijk.

“Je bent in de Tussenwereld,” zegt Aurelia. “De plek tussen alle andere werelden. En jij bent een Sluierwachter, iemand die tussen werelden kan reizen.”

“Maar ik begrijp er niks van.”

“Dat weet ik,” zegt ze vriendelijk. “Maar dat komt wel. Je hebt tijd genoeg om alles te leren.”

“En die mannen? Die Raad?”

Aurelia's gezicht betreft. “Dat zijn de slechteriken in dit verhaal. Maar maak je geen zorgen, hier ben je veilig.”

Ik kijk om me heen naar de kristallen stad, naar de zwevende tuinen en de mensen die door de lucht vliegen alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Dit is niet de wereld waarin ik ben opgegroeid. Dit is iets uit een sprookje.

Maar voor het eerst in weken voelt mijn hoofd rustig. De stemmen zijn weg. De hoofdpijn is verdwenen.

“Ben ik echt thuis?” vraag ik.

Aurelia glimlacht. “Je bent waar je hoort te zijn. En dat is het begin van alles.”

2

De Tussenwereld is nog mooier dan in mijn dromen. Ik sta op een platform van kristal dat doorzichtig is, maar toch stevig aanvoelt onder mijn voeten. Om me heen strekt zich een stad uit die eruitziet alsof iemand regenbogen heeft gebruikt als bouw materiaal. Torens spiralen omhoog naar een hemel die niet blauw is, maar alle kleuren tegelijk, alsof de zonsopgang heeft besloten om de hele dag te blijven.

“Het is overweldigend, hè?” zegt Aurelia, die naast me staat met een begripvolle glimlach. “Iedereen reageert zo de eerste keer.”

“Het is...” Ik zoek naar woorden. “Het is ongelooflijk. Maar ook een beetje eng.”

“Eng? Waarom?”

Ik kijk naar de mensen die door de lucht vliegen alsof ze vleugels hebben. Naar de bloemen die zingen in tuinen die aan niets vastzitten. Naar de waterval die omhoog stroomt in plaats van naar beneden.

“Omdat het betekent dat alles wat ik dacht te weten over de wereld... verkeerd was.”

Aurelia knikt langzaam. “Dat gevoel ken ik. Ik was ook ooit zestien en verward over mijn krachten.”

“Jij bent ook een Sluierwachtster?”

“Ik was een Sluierwachtster. Nu ben ik meer een... gids. Iemand die nieuwe Sluierwachters helpt hun weg te vinden.”

Ze begint te lopen over een pad dat van licht gemaakt lijkt te zijn. Ik volg haar, het boek van Tess nog steeds stevig tegen mijn borst gedrukt.

“Aurelia?” zeg ik terwijl we lopen. Mijn hart klopt sneller. “Die mannen die me achtervolgden... die Raad... wat wilden ze van me?”

Haar gezicht betreft. “Dat is een lang verhaal. En geen prettig verhaal.”

“Ik wil het weten.”

Ze stopt bij een fontein waar het water in kleine sterretjes omhoog danst.

“De Raad is een organisatie die beweert Sluierwachters te beschermen.

Maar in werkelijkheid willen ze ons controleren. Voor hen is dit geen kwaad, maar orde. Controle is volgens hen de enige manier om chaos tussen werelden te voorkomen”

“Controleren? Hoezo?”

“Omdat ze bang zijn voor wat we kunnen doen. Sluierwachters zijn krachtig, Chloe. We kunnen tussen werelden reizen, gedachten lezen en de realiteit zelf beïnvloeden. Voor mensen die macht willen, zijn we ofwel een bedreiging, ofwel een hulpmiddel.”

Ik denk aan de man met de te lichte ogen. Aan de manier waarop hij naar me keek, alsof ik een object was in plaats van een persoon.

“En wat doen ze met Sluierwachters die ze vangen?” vraag ik. “Echt waar?”

Aurelia is even stil. “Ze trainen ze. Dwingen ze om hun krachten te gebruiken voor de doelen van de Raad. Zonder keuze. En als ze weigeren...”

“Wat dan?”

“Dan zorgen ze ervoor dat ze niet meer kunnen weigeren.”

Een koude rilling loopt over mijn rug. “Bedoel je dat ze hen... doden?”

“Erger. Ze breken hun geest. Maken van hen slaafse soldaten die geen eigen wil meer hebben.”

Ik ga op de fonteinrand zitten, plotseling duizelig. Mijn handen trillen.

“Shit. En ik ben maar net ontsnapt.”

“Je bent niet ontsnapt,” zegt Aurelia, en ze gaat naast me zitten. “Je bent gered. Door je eigen kracht.”

“Hoe bedoel je?”

“Dat portaal dat je opende, had je niet moeten kunnen. Nieuwe Sluierwachters hebben maanden, soms jaren training nodig voordat ze portalen kunnen maken.”

“Maar ik wist niet eens wat ik deed. Het gebeurde gewoon.”

“Precies. Dat betekent dat je krachten veel sterker zijn dan normaal. Veel sterker dan de Raad had verwacht.”

Ik kijk naar mijn handen. Ze zien er gewoon uit. Normale handen van een zestienjarig meisje. Niets bijzonders.

“Ik voel me niet sterk,” zeg ik. “Ik snap er niks van. Alles voelt... verkeerd.”

“Dat is normaal. Kracht zonder begrip is eng. Maar daarom ben je hier, om te leren.”

“Wat moet ik leren?”

Aurelia staat op en steekt haar hand uit. “Kom. Ik laat je de Academie zien.”

We lopen verder door de kristallen stad. Overal zie ik wonderen. Een man die muziek uit zijn vingers laat stromen. Een vrouw die bloemen laat groeien door ze aan te raken. Kinderen die verstoppertje spelen door onzichtbaar te worden.

“Zijn dit allemaal Sluierwachters?” vraag ik.

“Sommigen wel. Anderen zijn gewoon inwoners van de Tussenwereld. Elfen, feeën, draken in menselijke vorm. De Tussenwereld is een veilige haven voor alle magische wezens.”

“Draken?” Ik kijk om me heen, half verwachtend er een te zien.

Aurelia lacht. “Maak je geen zorgen. Ze bijten niet. Meestal.”

We komen bij een enorm gebouw dat eruitziet alsof een kasteel en een bibliotheek een baby hebben gekregen. Het is gemaakt van hetzelfde kristal als de rest van de stad, maar het gloeit van binnenuit met een warm, gouden licht.

“De Academie,” zegt Aurelia trots. “Hier leren Sluierwachters hun krachten te beheersen.”

“Het is prachtig.”

“Wacht maar tot je de binnenkant ziet.”

We lopen naar de grote deuren, die openzwaaien zonder dat iemand ze aanraakt. Binnen is het nog indrukwekkender. De hal is zo groot dat je er een voetbalveld in kwijt kunt, met een plafond dat zo hoog is dat ik de bovenkant niet kan zien. Overal zweven boeken, vliegen leerlingen door de lucht en doen leraren dingen die fysiek onmogelijk zouden moeten zijn.

“Aurelia!” Een jongen van ongeveer mijn leeftijd komt op ons afgerend. Hij heeft donkerblond haar en groene ogen, en hij glimlacht alsof hij net de loterij heeft gewonnen. “Is dit de nieuwe leerling?”

“Dit is Chloe,” zegt Aurelia. “Chloe, dit is Thomas. Hij is een van onze beste leerlingen.”

“Hoi,” zeg ik verlegen.

“Hoi!” Thomas schudt enthousiast mijn hand. “Welkom in de Academie! Je gaat het hier geweldig vinden. We hebben de beste leraren, de mooiste bibliotheek, en het eten is echt niet slecht voor schoolkinderen.”

Ik kan niet anders dan glimlachen om zijn enthousiasme. “Dank je.”

“Thomas,” zegt Aurelia, “zou jij Chloe een rondleiding kunnen geven? Ik moet een paar dingen regelen.”

“Natuurlijk!” Thomas kijkt me aan. “Kom op, ik laat je alles zien.”

Aurelia legt een hand op mijn schouder. “Maak je geen zorgen. Je bent hier veilig. En Thomas is een goede gids.”

Ze loopt weg, haar lange jurk ruisend over de kristallen vloer.

“Oké,” zegt Thomas, “waar wil je beginnen? De bibliotheek? De trainingszalen? De keuken?”

“Eh... wat jij het beste vindt.”

“De bibliotheek dan. Die is echt bizar.”

We lopen door gangen die lijken te zijn gemaakt van gevangen zonlicht. Onderweg schiet een groepje leerlingen langs ons heen, lachend, achter een zwevende stapel boeken aan alsof het een voetbal is. Iemand roept

iets in een taal die ik niet ken, en toch begrijp ik de toon: betrappt. Verderop hangt een bordje dat zichzelf steeds herschrijft — regels die veranderen terwijl ik kijk.

“Je went eraan,” zegt Thomas, alsof hij mijn gezicht kan lezen.

Overall zie ik leerlingen. Sommigen zien er menselijk uit, anderen duidelijk niet. Een meisje met puntoren zit in een hoek een boek te lezen dat zichzelf omslaat. Een jongen met een blauwe huid oefent met het laten verdwijnen van voorwerpen.

“Hoe lang zit jij hier al?” vraag ik.

“Drie jaar. Ik kwam hier toen ik dertien was.”

“Zo jong?”

“Mijn krachten manifesteerden zich vroeg. Ik kon plotseling door muren lopen. Mijn ouders dachten dat ik bezeten was.”

“En nu?”

Thomas haalt zijn schouders op. “Nu weten ze niet eens meer dat ik besta. De Raad heeft hun herinneringen aangepast. Ze herschrijven levens alsof het administratie is. Netjes, systematisch, zonder sporen”

Ik stop met lopen. “Wat?”

“Dat doen ze bijna altijd,” zegt hij snel, en zijn glimlach is weg. “Als een Sluierwachter wordt gevonden, wissen ze de herinneringen van familie en vrienden. Alsof we nooit hebben bestaan.” Hij slikt. “Dat hebben ze bij jouw moeder waarschijnlijk ook al gedaan. Het gebeurt... automatisch.”

Mijn hart begint sneller te kloppen. “Bedoel je dat mijn moeder...?”

Ik kan de zin niet afmaken.

Thomas' gezicht verandert. “Sorry. Ik had het niet zo hard moeten zeggen.”

Ik leun tegen de muur, plotseling misselijk. Mama. Mijn lieve, bezorgde mama die altijd een pijnstillertje voor me haalt en zegt dat alles goed zal komen.

Weet ze echt niet meer dat ik besta?

“Gaat het?” vraagt Thomas bezorgd.

“Nee,” zeg ik eerlijk. “Helemaal niet.”

“Hey,” zegt Thomas zacht, en hij legt een hand op mijn arm. “Ik weet dat het zwaar is. Maar het wordt beter, echt waar.”

“Hoe kan het beter worden? Mijn moeder weet niet eens meer dat ik besta!”

“Omdat je hier een nieuwe familie vindt. Kijk.” Hij wijst naar de leerlingen om ons heen. “We maken allemaal hetzelfde door. We begrijpen elkaar.”

Ik veeg mijn ogen af. “Sorry. Ik ben normaal niet zo'n janker.”

“Je hoeft je niet te verontschuldigen. Toen ik hier kwam, heb ik twee weken lang gehuild.”

“Twee weken?”

“Twee weken. Aurelia heeft me uiteindelijk een slaapdrankje moeten geven omdat ik de andere leerlingen wakker hield.”

Ondanks alles moet ik een beetje glimlachen.

“En nu?” vraag ik, mijn stem schor.

“Nu is dit mijn thuis. En deze mensen zijn mijn familie.” Hij kijkt me aan, serieus nu. “Dat zal voor jou ook gebeuren.”

We lopen verder door de gang. Thomas wijst naar verschillende deuren.

“Dat is de bibliotheek,” zegt hij, wijzend naar dubbele deuren van donker hout. “Daar staan alle boeken over magie die ooit zijn geschreven. En ik bedoel echt alle boeken, ook die uit werelden die nog niet zijn ontdekt.”

“Hoe is dat mogelijk?”

“Magie,” zegt hij met een grijns.

We passeren een deur waar vreemde geluiden uit komen: gekrijs, gebonk en iets wat klinkt als een explosie.

“En dat?”

“Praktijklokaal voor gevorderde leerlingen. Ze oefenen met het oproepen van elementaire wezens.”

“Elementaire wezens?”

“Wezens gemaakt van vuur, water, aarde of lucht. Best cool, maar ook gevaarlijk als je niet weet wat je doet.”

Een meisje komt de deur uit rennen, haar haar in brand. Ze ziet er niet paniekerig uit, eerder geïrriteerd.

“Stomme vuurgeest,” mompelt ze terwijl ze voorbijloopt. “Ik zei toch dat hij niet zo groot moest worden.”

Thomas lacht. “Dat is Elena. Ze is echt goed met elementaire wezens, maar ze heeft een beetje een temperament.”

“Net als haar vuurgeesten, zo te zien.”

“Precies.”

We komen bij een grote deur met een bordje erop:

BEGINNERSTRAINING.

“Dit wordt jouw lokaal,” zegt Thomas. “Hier leer je de basis.”

“Zoals wat?”

“Meditatie, concentratie, je krachten onder controle krijgen. Saai spul, maar wel belangrijk.”

Hij opent de deur. Binnen zitten ongeveer tien leerlingen in een kring op kussens. Ze hebben allemaal hun ogen dicht en zien er heel vredig uit.

“Visualiseer je innerlijke kracht,” zegt een zachte stem. “Voel hoe die door je lichaam stroomt.”

De lerares is een vrouw van middelbare leeftijd met grijs haar en vriendelijke ogen. Ze draagt een simpele blauwe jurk en heeft iets kalmerends over zich.

“Dat is mevrouw Seraphine,” fluistert Thomas. “Ze is de beste lerares voor beginners.”

Een van de leerlingen opent zijn ogen, een jongen van ongeveer veertien met rood haar en sproeten.

“Ik voel helemaal niks,” zegt hij gefrustreerd.

Mevrouw Seraphine kijkt hem even aan, rustig maar scherp. “Geduld, Damien. Kracht komt niet door het te forceren, maar door het toe te laten.”

“Makkelijk gezegd,” mompelt Damien.

Mevrouw Seraphine ziet ons bij de deur staan. “Thomas? Heb je onze nieuwe leerling meegebracht?”

“Ja, mevrouw. Dit is Chloe.”

Alle ogen richten zich op mij. Ik voel mijn wangen warm worden.

“Welkom, Chloe,” zegt mevrouw Seraphine warm. “Kom binnen. We waren net bezig met een basisoefening.”

Ik loop aarzelend naar binnen. Thomas geeft me een bemoedigend knikje en vertrekt.

“Ga maar zitten,” zegt mevrouw Seraphine, wijzend naar een leeg kussen in de kring. “Ontspan je.”

Ik ga zitten, het boek van Tess nog steeds in mijn armen.

“Wat is dat?” vraagt een meisje met donker haar en nieuwsgierige ogen.

“Een boek,” zeg ik. “Van mijn beste vriendin.”

“Mag ik het zien?”

Ik aarzel even, maar geef het dan aan haar. Ze slaat het open en haar ogen worden groot.

“Dit is geschreven in het Oude Schrift,” zegt ze ademloos. “Ik heb dit nog nooit gezien.”

“Het Oude Schrift?” vraag ik.

Mevrouw Seraphine komt dichterbij. “Mag ik?”

Het meisje geeft het boek aan haar. Mevrouw Seraphine kijkt ernaar en fronst.

“Dit is heel oud,” zegt ze. “En heel krachtig. Waar heb je dit gekregen, Chloe?”

“Van mijn vriendin Tess. Het was van haar overgrootmoeder.”

“Interessant. De meeste exemplaren van dit boek zijn vernietigd door de Raad.”

“Waarom?”

“Omdat het de waarheid vertelt over Sluierwachters. Over onze geschiedenis, onze krachten, onze rechten.” Ze geeft het boek terug aan mij. “Bewaar dit goed. Het is waardevol.”

Ik klem het boek tegen me aan. Het is het enige wat ik nog heb van thuis.

“Oké, iedereen,” zegt mevrouw Seraphine. “Laten we verdergaan met de oefening. Chloe, doe gewoon mee. Sluit je ogen en probeer je kracht te voelen.”

Ik doe mijn ogen dicht en probeer me te concentreren. Maar in plaats van kracht voel ik vooral verwarring en verdriet.

“Adem diep in,” zegt mevrouw Seraphine. “En uit. Laat alle spanning wegvloeien.”

Ik probeer het, maar mijn gedachten blijven afdwalen naar mama. Zoekt ze me nu? Of weet ze echt niet meer dat ik besta?

“Ik voel iets!” roept een van de andere leerlingen plotseling.

Ik open mijn ogen. Een meisje van ongeveer mijn leeftijd heeft haar handen opgeheven, en er dansen kleine lichtjes tussen haar vingers.

“Goed zo, Zara,” zegt mevrouw Seraphine. “Heel goed.”

Zara grijnst trots. “Het voelt warm. En tintelig.”

“Dat is je kracht die zich manifesteert. Probeer het vast te houden, maar forceer het niet.”

Ik kijk naar de lichtjes tussen Zara’s vingers. Ze zijn prachtig, als kleine sterren die dansen in haar handpalmen.

“Hoe doe je dat?” vraag ik.

“Ik stel me voor dat er licht in mijn hart zit,” zegt Zara. “En dan laat ik het naar mijn handen stromen.”

Ik probeer hetzelfde. Ik sluit mijn ogen en stel me licht voor in mijn borst. Maar in plaats van warmte voel ik kou. En in plaats van licht zie ik duisternis.

En dan hoor ik de stemmen weer.

Niet de gedachten van mijn klasgenoten deze keer. Andere stemmen.

Oudere stemmen. Stemmen die spreken in talen die ik niet ken, maar toch begrijp.

De Erfgename is ontwaakt. De tijd van wachten is voorbij. Ze moet voorbereid worden. De Raad mag haar niet krijgen.

“Chloe?” Mevrouw Seraphines stem klinkt bezorgd. “Gaat het?”

Ik open mijn ogen. Iedereen staart naar me. En ik begrijp waarom.

Om me heen zweven boeken. Niet één of twee, maar alle boeken in het lokaal. Ze cirkelen rond me alsof ik een magneet ben.

“Wat de—” fluistert Damien.

“Taalgebruik,” zegt mevrouw Seraphine automatisch, maar haar ogen laten me niet los. “Chloe, kun je de boeken laten zakken?”

“Ik... ik weet niet hoe.”

“Concentreer je. Stel je voor dat ze naar beneden zweven.”

Ik probeer het, maar de boeken blijven cirkelen. En de stemmen worden luider.

Ze is sterker dan we dachten. Te sterk voor haar leeftijd. De Raad zal haar willen hebben. We moeten haar beschermen.

“Ik kan ze niet stoppen,” zeg ik paniekerig.

Mevrouw Seraphine komt naar me toe. “Rustig. Adem diep in. Kracht komt vanbinnen, niet van paniek.”

Maar ik kan niet rustig blijven. Want plotseling begrijp ik wat de stemmen zeggen. En mijn adem stukt.

Ik ben niet zomaar een Sluierwachter. Ik ben iets anders. Iets wat de Raad per se wil hebben.

En ik heb geen idee wat dat betekent.

“Chloe,” zegt mevrouw Seraphine kalm, “kijk naar mij. Alleen naar mij.”

Ik probeer me op haar te concentreren, maar de boeken blijven cirkelen en de stemmen worden luider.

De Erfgename moet geleid worden. Haar kracht is te groot voor deze wereld. De Oude Wegen openen zich.

“Wat zijn die stemmen?” fluister ik.

Mevrouw Seraphine verstijft. “Welke stemmen?”

“Je hoort ze niet? Ze praten over een Erfgename. Over Oude Wegen.”

De andere leerlingen kijken elkaar angstig aan. Zara’s lichtjes zijn gedoofd en ze drukt zich tegen de muur.

Mevrouw Seraphines blik wordt zachter, maar haar stem blijft stevig.

“Chloe, probeer de stemmen te negeren. Focus op mijn stem. Alleen op mijn stem.”

Maar dat is onmogelijk. De stemmen klinken alsof ze uit de muren komen, uit de lucht zelf.

Ze hoort ons. Natuurlijk hoort ze ons. Ze is de Erfgename. Maar ze is nog niet klaar. De Raad komt eraan.

Bij die laatste woorden schieten de boeken plotseling naar de grond. Ze vallen met een harde klap, en de stilte die volgt is oorverdovend.

“Wat betekent dit allemaal?” vraag ik met trillende stem.

Mevrouw Seraphine kijkt naar de andere leerlingen. “Jullie kunnen gaan. De les is afgelopen voor vandaag.”

“Maar mevrouw...” begint Damien.

Ze kijkt hem één keer aan. “Nu.”

De leerlingen pakken hun spullen en vertrekken, maar niet zonder nieuwsgierige blikken naar mij te werpen. Alleen Zara blijft even staan.

“Het komt wel goed,” zegt ze tegen mij. “Je bent niet de enige die rare dingen meemaakt hier.”

Ik knik, dankbaar dat ze me niet aankijkt alsof ik een monster ben.

Dan ben ik alleen met mevrouw Seraphine.

“Ga zitten,” zegt ze, wijzend naar een stoel.

Ik ga zitten, het boek nog steeds tegen me aangedrukt.

“Chloe, wat ik je nu ga vertellen, mag je aan niemand doorvertellen. Behalve aan Aurelia.”

“Oké.”

“Je bent geen gewone Sluierwachter. Dat wisten we al vanaf het moment dat je hier aankwam.”

Mijn adem stukt. “Hoe bedoel je?”

“De manier waarop je dat portaal opende. De kracht die je uitstraalt. En nu deze stemmen...” Ze schudt haar hoofd. “Dit zijn allemaal tekenen.”

“Tekenen waarvan?”

Mevrouw Seraphine is even stil. “Heb je ooit gehoord van de Erfgenamen?”

“Alleen van die stemmen net.”

“Erfgenamen zijn Sluierwachters met een speciale bestemming. Ze zijn geboren met krachten die veel groter zijn dan normaal. En ze hebben een belangrijke rol te spelen in de toekomst van alle werelden.”

Mijn mond wordt droog. “En u denkt dat ik...?”

“Ik denk dat je mogelijk een Erfgename bent, ja.”

“Maar ik ben gewoon Chloe. Ik kom uit Amsterdam-Noord. Ik ben niemand bijzonders.”

Mijn stem klinkt dun, alsof hij niet bij me hoort. Ik wil gewoon normaal zijn.

“Dat dachten alle Erfgenamen in het begin.” Mevrouw Seraphine gaat tegenover me zitten. “Vertel me eens over je familie. Je ouders.”

“Mijn moeder is gewoon... gewoon mama. Ze werkt als administratief medewerker. En mijn vader...” Ik stop.

“Wat is er met je vader?”

“Die heb ik nooit gekend. Mama zegt dat hij wegging toen ik klein was.”

“Heeft ze je ooit verteld waarom?”

“Nee. Ze wordt altijd verdrietig als ik ernaar vraag, dus ik doe het niet meer.”

Mevrouw Seraphine knikt langzaam. “Dat verklaart veel.”

“Wat verklaart het?”

“Erfgenamen zijn vaak kinderen van krachtige Sluierwachters. Als je vader ook een Sluierwachter was...”

“Dan zou ik dat toch weten? Dan zou mama dat toch hebben verteld?”

“Niet als ze probeerde je te beschermen. De Raad jaagt al generaties lang op Erfgenamen. Als je moeder wist wat je was, zou ze alles doen om je verborgen te houden.”

Ik denk aan mama's bezorgde blikken de laatste weken. Aan de manier waarop ze altijd zegt dat ik 'gevoelig' ben. Alsof ze meer weet dan ze laat merken.

“Maar nu ben ik hier. En de Raad weet waar ik ben.”

“Nee, dat weten ze niet. De Tussenwereld is beschermd. Ze kunnen hier niet komen.”

“En als ik weer naar mijn eigen wereld ga?”

Mevrouw Seraphine kijkt me verdrietig aan. “Dan pakken ze je binnen een dag.”

De waarheid raakt me als een klap in mijn gezicht. Ik kan nooit meer naar huis. Ik zal mama nooit meer zien. Tess nooit meer spreken.

“Er moet toch iets zijn wat ik kan doen?”

“Er is iets. Maar het is gevaarlijk.”

“Wat dan?”

“Je krachten volledig ontwikkelen. Zo sterk worden dat de Raad je niet meer kan pakken.”

“En hoelang duurt dat?”

“Voor de meesten duurt het jaren.” Ze haalt haar schouders op. “Bij jou... weet niemand het.”

Plotseling gaat de deur open. Aurelia komt binnen, haar gezicht bezorgd.

“Ik voelde een krachtige energie-uitbarsting,” zegt ze. “Is alles goed?”

“Chloe heeft zojuist de Oude Stemmen gehoord,” zegt mevrouw Seraphine.

Aurelia's ogen worden groot. “Nu al? Maar ze is hier nog maar een paar uur.”

“Ik weet het. Het bevestigt onze vermoedens.”

“Welke vermoedens?” vraag ik.

Aurelia en mevrouw Seraphine kijken elkaar aan.

“We denken dat jij de Erfgename bent waar de profetieën over spreken,” zegt Aurelia uiteindelijk.

“Welke profetieën?”

“Oude voorspellingen over een Sluierwachter die de balans tussen de werelden zal herstellen. Iemand die de Raad zal verslaan en vrede zal brengen.”

Ik lach, maar het klinkt bitter. “Jullie hebben de verkeerde persoon. Ik kan niet eens mijn eigen krachten controleren.”

“Nog niet,” zegt Aurelia. “Maar dat ga je leren.”

“En als ik het niet wil leren? Als ik gewoon een normaal leven wil?”

Mevrouw Seraphines blik wordt zachter. “Je hebt altijd een keuze.”

“Maar?”

“Maar sommige keuzes hebben gevolgen waar je mee moet leven,” zegt Aurelia.

Ik voel het in mijn borst trekken, alsof er een touw strak wordt aangetrokken. Ik wil nee zeggen. Ik wil opstaan en wegrennen. Terug naar de deur, terug naar het platform, terug naar Tess.

Maar ik zie mama voor me. En dat lege gat.

Ik kijk naar het boek in mijn handen. Tess had gezegd dat ik het nodig zou hebben. Misschien had ze gelijk.

“Oké,” zeg ik uiteindelijk, en mijn stem trilt. “Wat moet ik doen?” Aurelia glimlacht. “Eerst ga je rusten. Morgen beginnen we met je training.”

“Wat voor training?”

“Alles. Vechten, magie, geschiedenis, strategie. Als je echt de Erfgename bent, hebben we veel werk te doen.”

Ze lopen met me mee naar buiten. De zon — of wat er voor zon doorgaat in de Tussenwereld — begint onder te gaan en de hemel kleurt in tinten van goud en paars.

“Aurelia?” zeg ik terwijl we lopen. “Die stemmen die ik hoorde... wie waren dat?”

“De Oude Wachters. Sluierwachters die al lang geleden zijn gestorven, maar hun geest hebben achtergelaten om toekomstige generaties te begeleiden.”

“En ze denken dat ik de Erfgename ben?”

“Ze weten dat je de Erfgename bent. De vraag is of jij klaar bent om te accepteren wat dat betekent.”

Ik kijk omhoog naar de vreemde sterren die beginnen te verschijnen aan de hemel van de Tussenwereld.

Gisteren was ik nog gewoon Chloe. Een zestienjarig meisje dat zich zorgen maakte over wiskundetoetsen en of haar haar wel goed zat.

Nu ben ik blijkbaar de Erfgename. Iemand die de wereld moet redden.

Het voelt alsof mijn ribben te klein zijn voor mijn adem.

Maar voor het eerst sinds weken voel ik ook iets anders.

Hoop.

Misschien kan ik dit. Misschien ben ik sterker dan ik dacht.

Misschien, heel misschien, kan ik een manier vinden om terug naar huis te gaan zonder dat de Raad me te pakken krijgt.

Maar eerst moet ik leren wie ik werkelijk ben.

En dat begint morgen.

3

Ik word wakker in een bed dat te zacht is. Niet dat ik klaag. Tess' bank is vaak genoeg mijn "logeerplek" geweest om dit als een upgrade te voelen. Maar het voelt vreemd om wakker te worden in een kamer die niet de mijne is, in een wereld die niet de mijne is, met een bestemming die ik nooit heb gewild.

Zonlicht — of wat er voor zonlicht doorgaat in de Tussenwereld — stroomt door het raam naar binnen. Het is warmer dan normaal zonlicht en heeft een gouden gloed die alles in de kamer laat glanzen.

Mijn kamer.

Aurelia heeft me gisteravond naar een slaapzaal gebracht waar nieuwe leerlingen verblijven. Het is een mooie ruimte: kristallen muren, een bed dat eruitziet alsof het uit wolken is gemaakt, en een bureau waar het boek van Tess nu ligt.

Ik kijk ernaar alsof het me kan vasthouden. Alsof dat ene stuk leer en papier kan bewijzen dat Tess echt bestaat. Dat Amsterdam-Noord echt bestaat. Dat ik niet zomaar wakker zal worden en ontdekken dat dit een koortsdroom is.

Ik ga rechtop zitten en kijk om me heen. Er staan nog drie andere bedden in de kamer, maar die zijn leeg. Blijkbaar ben ik op dit moment de enige nieuwe leerling.

Of de enige die niet kan slapen.

Ik heb de hele nacht liggen woelen, mijn hoofd vol vragen en zorgen. Zoekt mama me? Of weet ze echt niet meer dat ik besta? En wat betekent het om een Erfgename te zijn?

Er wordt zacht op de deur geklopt.

"Binnen," zeg ik.

Thomas steekt zijn hoofd om de deur. "Goedemorgen! Heb je goed geslapen?"

"Niet echt."

“Dat is normaal. De eerste nacht is altijd moeilijk.” Hij komt binnen met een dienblad. “Ik heb ontbijt voor je meegebracht.”

“Dank je.”

Ik kijk naar het dienblad. Er staan dingen op die ik herken: brood, fruit, iets wat lijkt op yoghurt. Maar er zijn ook dingen die ik nog nooit heb gezien. Paarse bessen die zacht gloeien. Een drankje dat van kleur verandert terwijl ik ernaar kijk.

“Wat is dat?” vraag ik, wijzend naar het drankje.

“Stemmingsthee. Die past zich aan aan hoe je je voelt. Als je verdrietig bent, smaakt hij naar chocola. Als je boos bent, naar munt. Als je gelukkig bent, naar...” Hij denkt na. “Eigenlijk weet ik niet hoe geluk smaakt.”

Hij zegt het luchtig, maar zijn blik dwaalt even af.

Ik neem een slokje van de thee. Het smaakt naar warme melk met honing — troostend en vertrouwd. Blijkbaar voel ik me nostalgisch.

“Thomas?” zeg ik. “Wat weet jij van Erfgenamen?”

Hij gaat op de rand van mijn bed zitten. “Niet veel. Het zijn vooral verhalen. Legendes over Sluierwachters die de wereld zouden redden.”

“Maar je gelooft er niet in?”

“Ik weet het niet. Ik bedoel, magie bestaat. Andere werelden bestaan. Waarom zouden Erfgenamen niet bestaan?”

“Omdat het te veel is. Ik ben gewoon Chloe. Ik kan niet eens mijn wiskundehuiswerk maken zonder hulp.”

Thomas lacht. “Wiskunde heeft niks te maken met het redden van de wereld.”

“Hoe weet je dat?”

“Omdat ik heel goed ben in wiskunde en nog geen plant in leven kan houden.”

Ondanks alles moet ik glimlachen. “Punt voor jou.”

“Luister,” zegt Thomas, en zijn stem wordt serieuzer. “Ik weet niet of je de Erfgename bent of niet. Maar ik weet wel dat je gisteren een portaal opende zonder training, dat je boeken liet zweven zonder het te proberen en dat de Oude Stemmen tegen je praten.”

“En wat betekent dat?”

“Dat betekent dat je bijzonder bent. En bijzondere mensen kunnen bijzondere dingen doen.”

Er wordt weer geklopt. Deze keer komt Aurelia binnen.

“Goedemorgen, Chloe. Klaar voor je eerste echte dag?”

“Zo klaar als ik kan zijn, denk ik.”

“Mooi. Thomas, bedankt voor het ontbijt. Kun je Chloe over een halfuur naar de bibliotheek brengen?”

“Natuurlijk.”

Aurelia wil weglopen, maar draait zich dan nog even om. “O, en Chloe? Trek iets comfortabels aan. We gaan vandaag veel bewegen.”

Als ze weg is, kijk ik naar Thomas. “Veel bewegen?”

“Waarschijnlijk vechtraining. Alle Sluierwachters leren vechten.”

“Ik heb nog nooit gevochten in mijn leven.”

“Dat leer je wel. Elena is een goede lerares.”

“Elena? Het meisje met het brandende haar?”

“Ja. Ze lijkt een beetje eng, maar ze is eigenlijk heel aardig. En ze kan je leren hoe je je krachten gebruikt in een gevecht.”

Ik eet mijn ontbijt op terwijl Thomas me vertelt over de verschillende lessen. Geschiedenis van de Sluierwachters. Theorie van interdimensionaal reizen. Basismagie. Het klinkt als een normale school, maar dan met veel meer kans om per ongeluk iets op te blazen.

“Thomas?” zeg ik als ik klaar ben met eten. “Mis je je thuis?”

Hij is even stil. “Elke dag. Maar het wordt minder erg.”

“Wordt het echt minder?”

“Ik beloof het. Je vindt nieuwe dingen om van te houden. Nieuwe mensen die belangrijk voor je worden.”

“Zoals wie?”

“Zoals Elena, die me heeft geleerd hoe ik mijn krachten kan gebruiken zonder door muren te vallen. Zoals Damien, die altijd grappen maakt, ook al is hij slecht in magie. Zoals Aurelia, die me het gevoel geeft dat ik ergens thuishoor.”

“En mevrouw Seraphine?”

“Die is als een moeder voor ons allemaal. Streng, maar lief.”

Ik sta op en loop naar het raam. Buiten zie ik leerlingen over het terrein bewegen. Sommigen vliegen, anderen lopen gewoon. Een paar zitten in de tuin te studeren, hun boeken zwevend boven hun hoofden.

“Het is zo anders dan thuis,” zeg ik zacht.

“Dat is het. Maar anders hoeft niet per se slecht te zijn.”

Ik kleed me om in de kleren die Aurelia voor me heeft klaargelegd: een comfortabele broek en een shirt die eruitzien als normale kleding, maar voelen alsof ze van lucht zijn gemaakt. Licht en ademend, maar toch sterk.

“Klaar?” vraagt Thomas.

“Klaar.”

We lopen door de gangen van de Academie. Het is drukker dan gisteren. Leerlingen haasten zich naar lessen, leraren lopen met stapels boeken, en overall klinkt magie. Gezoem, gekraak en af en toe een kleine explosie.

“Is het altijd zo chaotisch?” vraag ik.

“Dit is nog rustig. Je had hier moeten zijn toen Damien probeerde een draak op te roepen.”

“Een draak?”

“Een kleine. Maar hij sprak de spreuk verkeerd uit, dus in plaats van een draak kreeg hij een gigantische kikker die vuur spuwde.”

“Wat gebeurde er toen?”

“Mevrouw Seraphine veranderde de kikker terug in een normale kikker. Damien moest een week lang de bibliotheek schoonmaken.”

We komen bij de bibliotheek. De deuren zijn nog indrukwekkender dan gisteren: hoog, breed en bedekt met symbolen die lijken te bewegen als je er niet direct naar kijkt.

“Veel succes,” zegt Thomas. “Ik zie je bij de lunch.”

“Wacht,” zeg ik. “Ga je niet mee?”

Thomas schudt zijn hoofd. “Nee. Dit is alleen voor jou.”

Hij trekt een scheve glimlach, maar zijn ogen blijven serieus. “We weten nog niet wat jouw kracht precies doet. We hebben alleen gezien dat je... sterker bent dan de meeste Sluierwachters hier.”

Hij haalt zijn schouders op, alsof hij het luchtig wil maken. “Dus jij krijgt geen standaardles. Jij krijgt maatwerk.”

Geweldig. Nog meer druk. Erfgename voelt als een jas die iemand me heeft aangetrokken zonder te vragen of die past. Ik trek er mentaal aan, maar hij zit vast.

Ik duw de deuren open en stap de bibliotheek in.

Het is nog adembenemender dan ik me herinner van Thomas' snelle rondleiding. Boekenkasten reiken tot aan het plafond, boeken zweven en ordenen zichzelf, en overall hangt dat zachte, gloeiende licht dat alle magische plekken hier lijken te hebben.

“Chloe!” Aurelia zwaait naar me vanuit een hoek van de bibliotheek.

“Hier!”

Ik loop naar haar toe. Ze zit aan een grote tafel die vol ligt met boeken, kaarten en vreemde voorwerpen die ik niet herken.

“Ga zitten,” zegt ze. “We hebben veel te bespreken.”

Ik ga zitten en kijk naar alles op tafel. “Wat is dit allemaal?”

“Jouw educatie. Als je echt de Erfgename bent, moet je alles weten over de geschiedenis van de Sluierwachters. Over de Raad. Over de profetieën.”

Ze pakt een oud boek en slaat het open. De pagina's staan vol tekeningen van mensen die ik niet ken, maar die allemaal een bepaalde kracht uitstralen.

“Dit zijn alle bekende Erfgenamen uit de geschiedenis,” zegt Aurelia. “Er zijn er niet veel geweest. Misschien één per eeuw.”

“Wat gebeurde er met hen?”

Aurelia's gezicht betreft. “De meesten zijn jong gestorven. Vermoord door degenen die hun kracht wilden stelen, of opgebrand door hun eigen krachten.”

“Opgebrand?”

“Erfgenamen hebben zoveel kracht dat hun lichaam het soms niet aankan. Als ze hun krachten niet leren beheersen...”

Ze maakt haar zin niet af, maar ik begrijp het wel.

“Geweldig,” mompel ik. “Dus ik word óf vermoord, óf ik blaas mezelf op.”

“Niet als je leert hoe je je krachten moet beheersen. En daarom ben je hier.”

Aurelia slaat een andere pagina om. Deze keer zie ik een tekening van een man met donker haar en ogen die lijken te branden.

“Dit was Marcus de Grote,” zegt ze. “De laatste bekende Erfgenaam vóór jou. Hij leefde tweehonderd jaar geleden.”

“Wat gebeurde er met hem?”

“Hij versloeg een leger van duizend soldaten in zijn eentje. Maar de kracht die hij daarvoor gebruikte, vernietigde hem van binnenuit. Hij stierf drie dagen later.”

“Dat is bemoedigend.”

“Marcus had geen leraar. Geen gids. Hij moest alles zelf uitzoeken.”

Aurelia kijkt me aan. “Jij hebt ons.”

“En jullie weten hoe je een Erfgename moet trainen?”

“We weten hoe we het moeten proberen.”

Niet bepaald geruststellend.

Aurelia pakt een kaart en spreidt die uit op de tafel. Het is geen gewone kaart. De lijnen bewegen en kleine figuren lopen over het oppervlak.

“Dit is een kaart van alle bekende werelden,” zegt ze. “Kijk.”

Ik buig me over de kaart. Er zijn honderden kleine cirkels, allemaal verbonden door dunne lijnen die glinsteren als spinnenwebben.

“Elke cirkel is een wereld,” legt Aurelia uit. “De lijnen zijn de paden tussen werelden, wat wij de Sluier noemen.”

“En Sluierwachters kunnen over deze paden reizen?”

“Sommigen wel. Maar de meesten kunnen alleen naar een paar werelden. Erfgenamen kunnen naar alle werelden reizen.”

“Alle werelden?”

“Alle werelden. Zelfs die nog niet ontdekt zijn.”

Ik staar naar de kaart. Zoveel cirkels. Zoveel werelden. Zoveel mogelijkheden.

“Waar komt de Raad vandaan?” vraag ik.

Aurelia wijst naar een cirkel die donkerder is dan de rest. “Daar. Een wereld die ze Dominion noemen. Een kale, grijze plek waar creativiteit en individualiteit verboden zijn.”

“Klinkt gezellig.”

“Ze geloven dat chaos het grootste kwaad is. Dat alle werelden gecontroleerd moeten worden om orde te bewaren.”

“En daarom jagen ze op Sluierwachters?”

“Sluierwachters vertegenwoordigen vrijheid. Het vermogen om te kiezen waar je wilt zijn, wie je wilt zijn. Dat is het tegenovergestelde van wat de Raad wil.”

Ik kijk naar de kaart en probeer me voor te stellen hoe het zou zijn om naar al die werelden te kunnen reizen. Om te zien wat er allemaal bestaat buiten mijn kleine leven in Amsterdam-Noord.

“Aurelia?” zeg ik. “Waar kom ik vandaan? Ik bedoel, uit welke wereld?”

Ze wijst naar een cirkel die helderder gloeit dan de anderen. “Daar. Lumina. Een wereld van licht en kristal.”

“Zoals de Tussenwereld?”

“De Tussenwereld is gemodelleerd naar Lumina. Het is de mooiste wereld die er bestaat.”

“Waarom zijn mijn moeder en ik dan weggegaan?”

Aurelia's gezicht betreft. “Omdat de Raad Lumina heeft aangevallen. Ze hebben de hoofdstad vernietigd en duizenden Sluierwachters gevangengenomen.”

Mijn hart slaat een slag over. “Wanneer?”

“Zestien jaar geleden.”

Precies toen ik werd geboren.

“Mijn moeder vluchtte omdat ze zwanger was van mij?” vraag ik.

“Je moeder vluchtte omdat ze wist dat je bijzonder zou zijn.” Aurelia kijkt me aan, haar ogen ernstig. “Erfgenamen worden altijd geboren in tijden van grote crisis. En je vader... je vader wist het ook.”

Mijn hart begint sneller te kloppen. “Mijn vader?”

“Je vader was ook een Erfgenaam. Een van de machtigste die ooit heeft geleefd. Hij heeft duizenden mensen gered tijdens de val van Lumina.”

“Wat gebeurde er met hem?”

“Hij bleef achter om de evacuatie te beschermen. We weten niet of hij nog leeft.”

Ik leun achterover in mijn stoel, overweldigd door alle informatie. Mijn vader was een held. Een Erfgenaam. En ik heb hem nooit gekend.

“Hoe heette hij?”

“David. David Quinn.”

“Quinn is dus zijn achternaam?”

“Ja. Je moeder heeft die gehouden om je connectie met hem te bewaren.”

“Vertel me over hem.”

Aurelia glimlacht voor het eerst sinds we begonnen met praten. “Hij was... bijzonder. Vriendelijk, maar ook sterk. Hij kon een hele stad beschermen met zijn krachten, maar hij gebruikte ze nooit om te laten zien hoe machtig hij was.”

“Wat waren zijn krachten?”

“Alles. Dat is wat Erfgenamen zo bijzonder maakt. Ze hebben niet één specifieke kracht, maar toegang tot alle krachten.”

“Alle krachten?”

“Telekinese, telepathie, elementaire magie, tijdmanipulatie, dimensionale reizen... als het bestaat, kan een Erfgenaam het leren.”

Het is te veel. Te overweldigend.

“Ik kan niet eens een potlood laten zweven zonder dat alle boeken in de buurt gaan vliegen,” zeg ik.

“Dat komt omdat je krachten nog niet gekanaliseerd zijn. Het is alsof je een rivier probeert te leiden zonder dammen of kanalen.”

“En hoe leer ik die dammen en kanalen te bouwen?”

“Training. Veel training.”

De deur van de bibliotheek gaat open en Elena komt binnen. Ze ziet er minder chaotisch uit dan gisteren. Haar haar is niet in brand en ze heeft geen roetplekken op haar gezicht.